

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/2014-182

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., a spol. (uvedených v prílohe tohto uznesenia), zastúpených advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 8 a čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Aarhuského dohovoru) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžz 5/2013 z 27. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. a spol. (uvedených v prílohe tohto uznesenia) o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2014 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), a spol. (uvedených v prílohe tohto uznesenia; ďalej spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. Ivetou

Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 8 a čl. 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžz 5/2013 z 27. novembra 2013 (ďalej len „uznesenie z 27. novembra 2013“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podporili hromadnú pripomienku verejnosti a mimovládnych organizácií k novele zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o ochrane prírody a krajiny“). Na portáli právnych predpisov bol 24. mája 2013 Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo životného prostredia“) ako predkladateľom v súlade s čl. 13 ods. 2 Legislatívnych pravidiel vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) schválených uznesením vlády č. 352 z 25. mája 2010 v znení uznesenia vlády č. 693 z 13. októbra 2010, uznesenia vlády č. 695 z 15. decembra 2010, uznesenia vlády č. 163 z 2. marca 2011, uznesenia vlády č. 472 zo 6. júla 2011 a uznesenia vlády č. 210 z 23. mája 2012 (ďalej len „legislatívne pravidlá vlády“) zverejnený vládny návrh zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon o ochrane prírody a krajiny, a týmto dňom v súlade s čl. 13 ods. 6 legislatívnych pravidiel vlády začalo pripomienkové konanie trvajúce 15 pracovných dní.

Predkladateľovi bola 13. júna 2013 predložená hromadná pripomienka, ktorú podporilo 8250 fyzických osôb a právnických osôb, medzi ktorých patrili aj sťažovatelia. Hromadná pripomienka obsahovala 49 pripomienok k jednotlivým novelizačným bodom návrhu zákona o ochrane prírody a krajiny, ako aj k uvedenému návrhu ako celku. Pripomienky boli označené ako zásadné. V hromadnej pripomienke boli uvedené osoby, ktoré sú oprávnené zastupovať verejnosť pri rokovaní o pripomienke.

Predkladateľ uskutočnil 20. júna 2013 so zástupcami verejnosti rozporové konanie, z ktorého bola vyhotovená zápisnica označená ako „zápisnica z rozporového konania

na expertnej úrovni konaného dňa 20. júna 2013 o 9:00 hod. v budove MŽP SR na Nám. L. Štúra 1, k zásadným pripomienkam verejnosti k návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 543/2002 o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony“. Z obsahu tejto zápisnice vyplýva, že vo vzťahu k pripomienke týkajúcej sa § 9 zákona o ochrane prírody a krajiny bolo dohodnuté, že ministerstvo životného prostredia pošle elektronicky zástupcom verejnosti jeho novú úpravu, resp. znenie pred rozporovým konaním na úrovni ministra a zástupcovia verejnosti následne nové znenie § 9 z pohľadu existencie rozporu prehodnotia, avšak vo vzťahu k ostatným pripomienkam rozpor medzi stranami zotrval. Z uvedenej zápisnice ďalej vyplýva, že vo vzťahu k pripomienkam týkajúcim sa novelizačných bodov 11 (okrem odseku 7), 37 a doplnenia nového novelizačného bodu – § 47 ods. 4 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny – bol rozpor odstránený ustúpením od pripomienok, vo vzťahu k novelizačnému bodu 11, pokiaľ ide o odsek 7, bol rozpor odstránený akceptovaním pripomienky, vo vzťahu k pripomienke týkajúcej sa novelizačného bodu 20 bol rozpor odstránený dohodou tak, že sa v bode 20 slovo „možno“ nahradí slovom „sa“, vo vzťahu k pripomienkam týkajúcim sa novelizačných bodov 5, 8, 12 (§ 7), 13, 33, 62, 63 (okrem pripomienky k § 61 ods. 4), § 64 [v rozsahu, pokiaľ ide o § 61c) a inštitút zmluvnej ochrany], § 76 a § 9 zákona o ochrane prírody a krajiny (doplnenie nového bodu do odseku 1) bolo dohodnuté, že ministerstvo životného prostredia predloží úpravy alebo zváži opodstatnenosť vykonania úpravy. Ministerstvo životného prostredia malo stanovisko poslať zástupcom verejnosti pred rozporovým konaním na úrovni ministra a títo ho mali z pohľadu pretrvávania rozpornosti jednotlivých pripomienok prehodnotiť. V tejto súvislosti malo ministerstvo životného prostredia poslať aj úpravu k bodu 64, a to vo vzťahu k § 61a ods. 2 a § 61b ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny a vo vzťahu k ostatným pripomienkam rozpor zotrval. K zápisnici bolo ako príloha pripojené stanovisko ministerstva životného prostredia k zásadným pripomienkam verejnosti z rozporového konania uskutočneného na expertnej úrovni, v rámci ktorého ministerstvo životného prostredia navrhlo novú úpravu § 9 zákona o ochrane prírody a krajiny a navrhované úpravy k novelizačnému bodu 5, 8, 12, 13, 62 a 76.

Uvedená zápisnica bola zaslaná zástupcom verejnosti 4. júla 2013. Ministerstvo životného prostredia zvolalo na 9. júl 2013 v súlade s čl. 14 ods. 5 legislatívnych pravidiel vlády druhé kolo rozporového konania k zásadným pripomienkam verejnosti. Zo zápisnice z druhého kola rozporového konania vyplýva, že pretrval rozpor k bodom 1, 5, 8, 10, 12, 13, 20, 25, 26, 27, 28, 31, 32, 33, 43, 44, 46, 47, 63, 64, 76, 104 a 115, taktiež zástupcovia verejnosti zotrvali na svojich pripomienkach týkajúcich sa návrhu ako celku, ďalej rozpor pretrval k doplneným novelizačným bodom vo vzťahu k § 13 ods. 2 písm. a) a h), § 14 ods. 2, § 15 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 1 písm. h), § 28 ods. 4, § 54 ods. 2 písm. f), § 97 ods. 1 písm. h) a § 100 ods. 2 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny. Podľa uvedenej zápisnice došlo medzi zúčastnenými stranami k odstráneniu rozporu ustúpením od pripomienky k bodom 11 okrem odseku 7, 12, 37 a § 47 ods. 4 zákona o ochrane prírody a krajiny, akceptovaním pripomienky k bodu 11 ods. 7 a bodu 15, čiastočným akceptovaním pripomienky a novou úpravou k bodom 8, 59, 60 a 76 (ods. 4) a vypustením novelizačných bodov 59 a 62. Z poznámok uvedených v spomínanej zápisnici ministerstvo životného prostredia okrem iného skonštatovalo, že pripomienky k novelizácii § 28 ods. 2 až 4 zákona o ochrane prírody a krajiny sa budú systémovo riešiť v rámci pripravovanej novelizácie zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ministerstvo životného prostredia zároveň informovalo zástupcov verejnosti, že úpravy, ktoré predložilo v nadväznosti na výsledok rozporového konania na expertnej úrovni k bodom 8, 13, 63 a 64, budú ešte modifikované z dôvodu potreby riešiť zásadné pripomienky iných subjektov, a body 59 a 62 sa vypúšťajú. Vo vzťahu k bodom 12, 20 a 33 ministerstvo životného prostredia informovalo zástupcov verejnosti, že prehodnotilo svoj postoj a nebude vykonávať úpravy vo vzťahu k týmto pripomienkam. Vo vzťahu k bodu 15 bude vykonaná úprava § 9 zákona o ochrane prírody a krajiny v intenciách pripomienky.

Uvedená zápisnica z rozporového konania bola predložená zástupcom verejnosti 20. septembra 2013 a nebola v rozpore s ustanovením § 14 ods. 7 legislatívnych pravidiel vlády podpísaná zástupcami oboch strán rozporu.

Na portáli právnych predpisov bol 12. septembra 2013 zverejnený návrh zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý obsahoval podstatné zmeny oproti tomu návrhu, ktorý bol zverejnený 24. mája 2013 na pripomienkové konanie. V ten istý deň začalo rokovanie poradných orgánov vlády, ktoré trvalo až do 24. septembra 2013, keď bol materiál odoslaný na rokovanie vlády.

Vláda uznesením č. 571 z 26. septembra 2013 schválila návrh zákona o ochrane prírody a krajiny a zároveň poverila predsedu vlády predložiť uvedený návrh zákona predsedovi Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) na ďalšie prerokovanie.

Sťažovatelia podali 14. októbra 2013 návrh na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánov verejnej správy, ktorým sa domáhali, aby súd uložil vláde vziať späť návrh zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý bol predložený národnej rade 27. septembra 2013, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a aby súd uložil ministerstvu životného prostredia predložiť uvedený návrh zákona v znení, v ktorom bol predložený na rokovanie vlády konané 26. septembra 2013 do pripomienkového konania v lehote 15 dní odo dňa späťvzatia návrhu zákona vládou z rokovania národnej rady, a taktiež požiadali o priznanie náhrady trov konania.

Právnej zástupkyňi sťažovateľov bolo 16. decembra 2013 doručené uznesenie z 27. novembra 2013, ktorým najvyšší súd konanie v predmetnej veci zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania. Postupom ministerstva životného prostredia a vlády boli porušené ich základné práva podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva sťažovateľov zakotvené v čl. 8 a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

Sťažovatelia podali svoje pripomienky v súlade s legislatívnymi pravidlami vlády. Vo svojom návrhu na začatie konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánov verejnej správy sťažovatelia poukazovali na to, že postup predkladateľa návrhu zákona o ochrane prírody a krajiny bol nesúladný tak s ustanovením čl. 8 Aarhuského dohovoru, ako aj s ustanoveniami legislatívnych pravidiel vlády.

Sťažovatelia poukázali na to, že predkladateľ v ich veci postupoval v rozpore s legislatívnymi pravidlami vlády, pretože z obsahu vyhodnotenia pripomienkového konania, resp. materiálu predloženého vláde, vyplýva, že návrh zákona o ochrane prírody a krajiny bol predložený bez akceptácie, čo i len niektorých (málopočetných) pripomienok, ktorým v rozporovom konaní sám vyhovel, resp. ktoré prisľúbil akceptovať. Taktiež poukázali na to, že materiál v predmetnej veci bol predložený na rokovanie vlády v podobe odlišnej od podoby, ktorá bola predložená do pripomienkového konania.

Najvyšší súd uznesením z 27. novembra 2013 konanie o návrhu sťažovateľov na ochranu pred nezákonným zásahom orgánov verejnej správy zastavil. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje stručný obsah návrhu sťažovateľov, ďalej obsahlo uvádza obsah vyjadrenia ministerstva životného prostredia, citáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a záver súdu o tom, že činnosť ministerstiev súvisiaca s procesom prípravy návrhov zákonov až do predloženia týchto zákonov vládou na rokovanie národnej rady nemožno považovať za výkon verejnej správy, ale za ich inú činnosť (§ 37 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, čl. 119 písm. a) ústavy). Najvyšší súd ďalej poukázal na skutočnosť, že zo žiadneho zákona nevyplýva právomoc súdu nariadiť vláde vziať späť z rokovania národnej rady ňou predložený návrh zákona ani nariadiť ministerstvu, aby predložilo návrh zákona v znení, v akom bol predložený na rokovanie vlády na nové (opätovné) pripomienkové konanie, a následne konštatoval nedostatok svojej právomoci rozhodovať v predmetnej veci ako neodstraniteľnú prekážku konania, a z tohto dôvodu podľa § 250v ods. 8, § 246c ods. 1 prvej vety a § 104 ods. 1 prvej vety OSP konanie zastavil.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd návrh na začatie konania sťažovateľov vecne neprerokoval. Podľa sťažovateľov pre právny názor najvyššieho súdu uvedený v jeho uznesení z 27. novembra 2011, ktorým odôvodnil zastavenie konania v predmetnej veci, neexistuje žiadny právny základ.

Sťažovatelia poukázali na § 250v ods. 1 OSP a následne na právny názor najvyššieho súdu o nedostatku jeho právomoci rozhodnúť v predmetnej veci uvedený v uznesení z 27. novembra 2013, s ktorým možno podľa nich súhlasiť, avšak „*len do tej miery, pokiaľ možno vyjadriť súhlas, že právne predpisy ako normatívne právne akty upravujú právne vzťahy určitého druhu a neurčitého počtu. Z tejto povahy právnych predpisov, potom vyplýva, že právne predpisy, vrátane občianskeho súdneho poriadku nevymenúvajú ani v ustanoveniach piatej časti občianskeho súdneho poriadku, konkrétne rozhodnutia konkrétnych orgánov, voči ktorým je možné sa brániť niektorým z prostriedkov právnej ochrany, ustanoveným v tejto časti občianskeho súdneho poriadku*“. Z uvedeného podľa sťažovateľov vyplýva, že právny názor najvyššieho súdu o nedostatku jeho právomoci v predmetnej veci nemožno akceptovať, pretože táto skutočnosť nevyplýva explicitne z ustanovení žiadneho právneho predpisu, ba naopak, právomoc najvyššieho súdu v predmetnej veci je daná vymedzením predmetu konania podľa piatej hlavy piatej časti OSP, ktorý je obsiahnutý v § 250v OSP.

V rámci svojej argumentácie sťažovatelia uviedli:

«*Z ust. § 16 zákona o ochrane prírody vyplýva, že „Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre tvorbu a ochranu životného prostredia“, pričom z ďalšej časti tohto zákonného ustanovenia vyplývajú jednotlivé zložky štátnej správy na úseku tvorby a ochrany životného prostredia.*

Pokiaľ Najvyšší súd SR dospel k záveru, že „činnosť ministerstva v rámci prípravy návrhov zákona, ich zverejnenia, prerokovania v pripomienkovom konaní a predložení vláde, ani predloženie návrhu zákona na rokovanie Národnej rady Slovenskej republiky vládou na základe jej uznesenia, nie sú výkonom verejnej správy, ale ich inou činnosťou“, tento názor, celkom zjavne prevzatý z vyjadrenia MŽPSR v predmetnom súdnom konaní nevypovedá nijakým spôsobom o tom, prečo by voči ministerstvu, ako orgánu štátnej správy, v tomto prípade na úseku životného prostredia nemal mať súd právomoc, vyplývajúcu mu z piatej časti občianskeho súdneho poriadku. Ust. § 250v nedefinuje predmet konania prostredníctvom orgánu, proti ktorému návrh smeruje spôsobom, že by tento mal vykonávať slovami súdu „verejnú správu“.

Takáto interpretácia, ktorá zužuje právomoc súdu konať podľa piatej hlavy piatej časti O. s. p. na nedefinované postupy orgánov verejnej správy pri výkone verejnej správy, teda zrejme v správnom konaní. Nielen že nevyplýva zo žiadneho z ustanovení O. s. p., obsiahnutých v piatej časti, ale v jej neprospech výslovne svedčí znenie ustanovenia § 250v ods. 1, 2 O. s. p.. Sťažovatelia osobitne poukazujú na skutočnosť, že osvojac si logiku súdu, nemožno stotožniť s výkonom verejnej správy ani „zásah ozbrojených síl, alebo ozbrojeného zboru, alebo iného verejného zboru“, na ktoré výslovne ustanovenie § 250v ods. 2 O. s. p. poukazuje. Rovnako samotné znenie ods. 1 citovaného zákonného ustanovenia poukazuje na „zásah orgánu verejnej správy“. Zo systematického členenia piatej časti občianskeho súdneho poriadku navyše vyplýva, že nezákonné postupy v správnom konaní, teda pri výkone verejnej správy sú predmetom iných častí občianskeho súdneho poriadku, v konaní podľa ktorých účastníci môžu nezákonnosť takéhoto postupu namietat', či už ako dôvod na zrušenie rozhodnutia, ktoré bolo vydané v konaní postihnutom takýmto nezákonným postupom, alebo v konaniach proti nečinnosti orgánov verejnej správy.»

V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 102/08 z 10. augusta 2008, v ktorom tento súd rozhodoval o sťažnosti sťažovateľov na porušenie ich práv postupom ministerstva životného prostredia, ktorým im bola znemožnená účinná účasť na tvorbe materiálu „Správa o zdravotnom stave lesov“. Ústavný súd v označenom uznesení poukázal predovšetkým na skutočnosť, že v danej veci podstatou sťažnosti nie je proces pri tvorbe vykonávacích predpisov alebo iných normatívnych právnych aktov ministerstva alebo vlády, ale iba údajný nesprávny postup ministerstva podľa smernice vlády pri príprave „Správy o zdravotnom stave lesov“, z ktorej až v budúcnosti vyplynú ďalšie možné legislatívne návrhy na zmenu zákonov upravujúcich životné prostredie a sťažovateľ ako zástupca verejnosti bude môcť ovplyvniť a pripomienkovať prípadne tieto legislatívne návrhy podľa čl. 9 ods. 1 legislatívnych pravidiel vlády. V tejto súvislosti prijaté uznesenie vlády označil ústavný súd za akt riadenia v zásade bez externých účinkov, ktorý zaväzuje ministerstvá len rozpracovávať prijaté opatrenia vo forme budúcich legislatívnych návrhov všeobecne záväzných právnych predpisov. V rámci legislatívneho procesu o týchto návrhoch bude mať sťažovateľ ako zástupca verejnosti následne možnosť ich pripomienkovať a ďalej ich ovplyvňovať.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatoval, že prijatím namietaného uznesenia vlády, ako ani predchádzajúcim postupom ministerstva životného prostredia pred predložením uvedenej správy na rokovanie vlády nemohla nastať reálna možnosť signalizujúca namietané porušenie sťažovateľovho bližšie nešpecifikovaného základného práva a slobody podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru.

Z obsahu uznesenia sp. zn. III. ÚS 102/08 z 10. augusta 2008 podľa sťažovateľov vyplýva, že ústavný súd považoval súdny prieskum postupu ministerstva životného prostredia aj vlády vo vzťahu k namietaným porušeniam práva vyplývajúceho z Aarhuského dohovoru za možný.

Sťažovatelia poukázali aj na odôvodnenie uznesenia sp. zn. IV. ÚS 178/09 z 28. mája 2009 v súvislosti s preskúmaním obdobného postupu ministerstva životného prostredia a vlády, v ktorom ústavný súd uviedol:

«Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 44 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy je ústavný súd toho názoru, že podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Podľa ustanovenia § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia, vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo

zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.»

Z uvedeného sťažovateľa následne vyvodili, že ústavný súd citovaným odôvodnením dotknutých sťažovateľov odkázal na využitie právneho prostriedku na uplatnenie ochrany ich základných práv podľa ústavy v systéme všeobecných súdov, pretože nevyužitie uvedeného prostriedku zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

S prihliadnutím na argumentáciu vyslovenú v uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 178/09 z 28. mája 2009 a na závery uznesenia z 27. novembra 2013 možno konštatovať, že sťažovatelia by ako členovia verejnosti nemali k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy proti takému postupu predkladateľov právnych predpisov v oblasti životného prostredia, ktorý by im znemožnil aktívnu účasť na tvorbe týchto predpisov, ktorá v sebe zahŕňa aj právo na to, aby výsledky účasti verejnosti boli zohľadnené v najvyššej možnej miere. Pritom minimálnymi zárukami účinnej účasti verejnosti je taký postup predkladateľa právneho predpisu, ktorý prinajmenšom dôsledne dodržiava ustanovenia vnútroštátneho práva, v tomto prípade legislatívnych pravidiel vlády, vo vzťahu k tým ich ustanoveniam, ktoré sa na účasť verejnosti vzťahujú.

Sťažovatelia v návrhu na začatie konanie v predmetnej veci detailne poukázali na jednotlivé pochybenia ministerstva životného prostredia ako predkladateľa návrhu zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré vo svojom súhrne podľa nich „urobili ich účasť v pripomienkovom konaní krajne formálnou“. Keďže v rámci pripomienkového konania si sťažovatelia realizovali aj svoje právo vyplývajúce z čl. 44 ods. 1 ústavy, povinnosťou orgánov verejnej moci so zreteľom na skutočnosť, že sťažovatelia svoj názor prejavili právom predvídaným a akceptovaným spôsobom, bolo riadne sa s týmto ich úkonom vysporiadať, t. j. vykonať o ňom konanie o odstránení rozporu v súlade s legislatívnymi pravidlami vlády, predložiť sťažovateľom materiál s podstatnými zmenami na pripomienkové konanie a predložiť v zákonom predvídanej forme vyjadrený záujem

sťažovateľov na určitej právnej úprave v oblasti ochrany prírody na rokovanie vlády, ktorá by so znalosťou tohto názoru o veci rozhodla.

Podľa sťažovateľov uznesením najvyššieho súdu z 27. novembra 2013 im bol odopretý účinný prostriedok ochrany proti takému postupu ministerstva životného prostredia, ktoré im znemožnilo zúčastniť sa účinne na tvorbe zákona o ochrane prírody a krajiny.

Podľa sťažovateľov *„vzhľadom na vývoj, ku ktorému došlo zo zreteľom na uplatňovanie Aarhuského dohovoru v práve Slovenskej republiky nielen zo zreteľom na skutočnosť, že Slovenská republika je stranou Aarhuského dohovoru, ale predovšetkým zo zreteľom na to, že signatárom uvedenej medzinárodnej zmluvy je aj Európska únia (v čase schválenia dohovoru Európske spoločenstvo), že uvedené stanoviská je potrebné podrobiť preskúmaniu. Sťažovatelia poukazujú predovšetkým na rozsudok Súdneho dvora (Veľkej komory) z 8. 3. 2011 vo veci C-240/09, Lesoochranárske zoskupenie VLK proti – Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky. Aj keď predmetom uvedeného konania bola aplikácia čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru členskými štátmi (Slovenskou republikou) nie je možné poprieť identickú podstatu problému v aplikácii oboch článkov tohto dohovoru. Tak čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj čl. 8 ukladajú povinnosť stranám tohto dohovoru na vykonanie určitých úkonov, ktoré majú smerovať k zabezpečeniu účasti verejnosti, či už na rozhodovacom procese, alebo na príprave vykonávacích predpisov. Napriek tomu, že oba uvedené ustanovenia ukladajú povinnosti stranám dohovoru, nie je možné prehliadnuť, či nevnímať zmysel týchto ustanovení, ktorým je zabezpečiť čo najširšiu účasť verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, s cieľom prispieť k ochrane práva každého človeka, príslušníka tejto, i budúcich generácii žiť v životnom prostredí, ktoré je primerané pre zachovanie jeho zdravia a dosiahnutie blahobytu. Zmysel uvedených, ustanovení spočívajúci v reálnej účasti verejnosti na procesoch, týkajúcich sa tvorby politik právnych predpisov a rozhodnutí v otázkach životného prostredia vyplýva aj z Preambuly tohto Dohovoru, z ktorej vyplýva, že strany Dohovoru uznávajú, že zodpovedajúca starostlivosť o životné prostredie je nevyhnutná na dosiahnutie blahobytu ľudstva*

a zabezpečenie základných ľudských práv, vrátane práva na život ako taký, uznávajú, že účasť verejnosti na rozhodovacom procese v otázkach životného prostredia posilňuje kvalitu a následné uplatňovanie rozhodnutí, dávajú verejnosti možnosť vyjadriť svoje záujmy a umožňujú orgánom verejnej moci náležite tieto záujmy zohľadniť, rovnako ako uznávajú dôležitosť príslušných úloh, ktoré môžu jednotliví občania mimovládnej organizácie a súkromný sektor zohrávať v ochrane životného prostredia.“

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd mal pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci prihliadnuť na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) z 8. marca 2011 vo veci C-240/09, Lesoochranárske zoskupenie VLK proti – Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky, ktorý definoval povinnosť vnútroštátnych súdov osvojiť si najst' taký výklad vnútroštátnych predpisov, ktorý umožní aj praktickú realizáciu práv, ktoré z jednotlivých ustanovení Aarhuského dohovoru pre verejnosť vyplývajú. Sťažovatelia zároveň poukazujú na to, že postupom ministerstva životného prostredia a následným uznesením vlády v predmetnej veci, ktorý bol založený na odňatí práva verejnosti účinne sa zúčastniť na tvorbe vnútroštátnych predpisov, je takým úkonom či opomenutím orgánov verejnej moci, ktoré je v rozpore s vnútroštátnym právom. Pritom podľa sťažovateľov otázka, či ide o vnútroštátne právo v oblasti životného prostredia, „nemôže byť zodpovedaná záporne, keďže nemôže byť oddelená tvorba právnych predpisov v oblasti životného prostredia od právnych predpisov v oblasti životného prostredia“.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prerokovaní veci rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že právo sťažovateľov vyplývajúce z čl. 8 Aarhuského dohovoru na ich účinnú účasť ako členov verejnosti na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie, ďalej právo sťažovateľov na prístup k súdnemu konaniu umožňujúce napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom z oblasti životného prostredia, vyplývajúce z čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj základné právo sťažovateľov na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a ich základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho

práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy boli uznesením najvyššieho súdu z 27. novembra 2013 porušené, zakáže najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní práv sťažovateľov vo veci sp. zn. 9 SZZ 5/2013, zruší uvedené uznesenie najvyššieho súdu a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a napokon sťažovateľom prizná náhradu trov konania.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy má každý právo na priaznivé životné prostredie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru každá Strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti na príslušnej úrovni počas prípravy vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie.

Na tento účel by mali byť vykonané nasledujúce kroky:

a) mali by byť ustanovené dostatočné časové rámce pre účinnú účasť;

b) mali by byť zverejnené návrhy predpisov alebo by mali byť inak verejne prístupné a

c) verejnosti by mala byť daná možnosť pripomienkovania, a to priamo alebo prostredníctvom zastupiteľských poradných orgánov.

Výsledky účasti verejnosti sa zohľadnia v najvyššej možnej miere.

Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá Strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.

Sťažovatelia namietali porušenie svojho práva podľa čl. 8 Aarhuského dohovoru na účinnú účasť verejnosti na príprave vykonávacích predpisov a iných všeobecne použiteľných právne záväzných pravidiel orgánmi verejnej moci, ktoré môžu mať významný vplyv na životné prostredie, práva na prístup k súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom z oblasti životného prostredia vyplývajúceho z čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj základného práva na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 ods. 1 ústavy a ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu z 27. novembra 2013. K namietanému porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že

- návrh na začatie konania sťažovateľov nebol najvyšším súdom vecne prerokovaný,
- právny názor najvyššieho súdu o nedostatku jeho právomoci na prerokovanie a rozhodnutie predmetnej veci nevyplýva explicitne zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pretože tento právny predpis neustanovuje konkrétne rozhodnutia konkrétnych orgánov, proti ktorým sa možno brániť niektorým z prostriedkov právnej ochrany,

- právomoc najvyššieho súdu rozhodovať v predmetnej veci vyplýva z § 250v OSP a najvyšší súd interpretáciou uvedeného ustanovenia zúžil právomoc súdov konať podľa

piatej hlavy a piatej časti OSP na nedefinované postupy orgánov verejnej správy pri výkone verejnej správy, t. j. zrejme len v správnom konaní,

- v danom prípade ide o identickú podstatu problému, aká už bola Súdny dvorom riešená v súvislosti s aplikáciou čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru.

Najvyšší súd v uznesení z 27. novembra 2013 stručne popísal obsah návrhu na začatie konania sťažovateľov a stručne zhrnul jeho dôvody, ako i obsah stanoviska predloženého ministerstvom životného prostredia. V ďalšom obsahu uznesenia z 27. novembra 2013 najvyšší súd citoval znenie § 244 ods. 4, § 246 ods. 2 písm. b) a § 250v ods. 1, 2 a 3 OSP a následne uviedol:

«Predpokladom domáhania sa ochrany pred nezákonným zásahom na súde podľa § 250v ods. 1 O. s. p. je nezákonný zásah orgánu verejnej správy, teda nezákonný zásah orgánov štátnej správy v oblasti verejnej správy v rámci právomoci orgánu v oblasti verejnej správy.

Ústavný systém Slovenskej republiky je založený na princípe delby moci na moc výkonnú, zákonodarnú a súdnu, ktoré sú autonómne a sú vzájomne prepojené len väzbami ústavnej kontroly a spolupráce.

Za verejnú správu sa vo všeobecnosti považuje správa, ktorej cieľom je správa verejných vecí a jej vykonávanie vo verejnom záujme.

Verejná správa je činnosťou, ktorá svojím obsahom nie je činnosťou zákonodarnou. Verejná správa neprijíma zákony, ale ich vykonáva. S právnym postavením orgánov štátu vykonávajúcich verejnú správu sa teda spája ich výkonný charakter (orgány výkonnej moci). Ide o základnú odlišnosť zákonodarnej moci a verejnej správy, na ktorej nič nemení skutočnosť, že verejná správa sa často podieľa na tvorbe zákonov, pri ktorej však v konečnom dôsledku je rozhodujúci prejav vôle Národnej rady Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o tvorbu práva, ktorú sú orgány verejnej správy oprávnené v rámci ich pôsobnosti, nejde o výkon štátnej správy, ale o normotvorbu na základe zákona (na jeho vykonanie).

Činnosť verejnej správy je teda svojou povahou činnosťou výkonnou, podzákonou a nariadenia.

Ministerstvá sú orgánmi štátnej správy s čiastočnou vecnou pôsobnosťou, ktorú v prípade ministerstva životného prostredia upravuje § 16 a štvrtej časti zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len „kompetenčný zákon“) a z takto vymedzeného rozsahu pôsobnosti vyplývajú jeho úlohy a pravidlá činnosti. Ministerstvá taktiež pripravujú návrhy zákonov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní ich predkladajú vláde na schválenie (§ 37 kompetenčného zákona).

Vláda stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy, ako kolektívny orgán organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov, nie je však orgánom verejnej správy. Predloženie návrhu zákona Národnej rade Slovenskej republiky v rámci jej pôsobnosti je vyjadrením legislatívnej iniciatívy (čl. 87 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a je na jej výlučnom rozhodnutí, či toto oprávnenie uplatní alebo nie. Vláda podľa čl. 119 písm. a) Ústavy rozhoduje v zbore o návrhoch zákonov. Z práva zákonodarnej iniciatívy vlády súčasne vyplýva, že iba vláda môže disponovať so svojím návrhom zákona, teda iba vláda môže rozhodnúť o tom, že návrh zákona, ktorý predložila Národnej rade SR, vezme späť.

Z uvedeného vyplýva, že ani činnosť ministerstva v rámci prípravy návrhov zákona, ich zverejnenia, prerokovania v pripomienkovom konaní a predložení vláde, ani predloženie návrhu zákona na rokovanie Národnej rady Slovenskej republiky vládou na základe jej uznesenia nie sú výkonom verejnej správy, ale inou ich činnosťou (čl. 37, čl. 119 písm. a) Ústavy).

Zo žiadneho zákona nevyplýva právomoc súdu nariadiť vláde vziať späť z rokovania národnej rady ňou predložený návrh zákona ani nariadiť ministerstvu, aby predložilo návrh zákona v znení, v akom bolo predložený na rokovanie vlády, na nové (opätovné) pripomienkové konanie. Nedostatok právomoci súdu je neodstrániteľnou prekážkou konania, preto najvyšší súd podľa § 250v ods. 8, § 246c ods. 1 veta prvá a § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie zastavil.

Vzhľadom na to, že konanie bolo zastavené, o náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250 ods. 8 v spojení s 246c ods. 1 veta prvá a § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p., keď nezistil dôvod na postup podľa § 146 ods. 2 O. s. p.»

Ústavný súd predovšetkým v tejto veci vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 8 Aarhuského dohovoru poukazuje na judikatúru Súdneho dvora, v rámci ktorej už posudzoval možnosť priamej aplikácie ustanovení Aarhuského dohovoru, a poukázal na svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že v tejto súvislosti sa ustanovenie dohody uzatvorenej s Európskou úniou a jej členskými štátmi a tretími štátmi musí považovať za ustanovenie s priamym účinkom v prípade, že vzhľadom na jeho znenie, ako aj na predmet a povahu tejto dohody obsahuje jasnú a presnú povinnosť, ktorej splnenie alebo účinky nezávisia od vydania žiadneho ďalšieho aktu (pozri najmä rozsudky z 12. apríla 2005, Simutenkov, C 265-3, Zb. s. I-2579, bod 21, a z 13. decembra 2007, Asda Stores, C-372/06, Zb. s. I-11223, bod 82).

Súdny dvor následne vo svojom rozsudku č. C-240/09 z 8. marca 2011 predovšetkým konštatoval, že na najvyššom súdom predložené prejudiciálne otázky týkajúce sa sféry práva Európskej únie *„je potrebné odpovedať na prvú a druhú položenú otázku tak, že článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je zoskupenie V., napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozopre s právom Únie v oblasti životného prostredia.“*

Z formulácie použitej v čl. 8 Aarhuského dohovoru *„každá strana sa usiluje podporovať, pokiaľ sú ešte možnosti otvorené, účinnú účasť verejnosti pri príprave právnych predpisov“* možno konštatovať, že právo verejnosti na účasť pri príprave právnych predpisov je v tomto dohovore upravené najmenej striktné, avšak napriek uvedenej konštatácii čl. 8 tohto dohovoru určuje zodpovednosť orgánov verejnej správy za prijatie nevyhnutných prostriedkov pre efektívnu účasť verejnosti pri príprave všeobecne záväzných predpisov. Z uvedeného vyplýva, že aj toto ustanovenie Aarhuského dohovoru je z hľadiska

jeho výkonu alebo jeho účinkov podriadené tomu, že dôjde na vnútroštátnej úrovni k vydaniu neskorších aktov, ktorými sa zabezpečí jeho realizácia.

Aarhuským dohovorom v jeho čl. 8 ustanovený minimálny štandard na zabezpečenie účasti verejnosti pri príprave právnych predpisov musí spĺňať predovšetkým tri kritériá:

- poskytnutie dostatočného časového rámca pre účinnú účasť verejnosti,
- publikovanie alebo iným spôsobom realizované sprístupnenie návrhu verejnosti,
- poskytnutie možnosti pre verejnosť podávať pripomienky priamo alebo prostredníctvom reprezentatívnych orgánov.

Uvedené štandardy na zabezpečenie účasti verejnosti pri príprave právnych predpisov sú v Slovenskej republike upravené len v rámci legislatívnych pravidiel vlády, ktoré sú interným normatívnym riadiacim aktom vlády.

Podľa sťažovateľov bolo povinnosťou všeobecných súdov preskúmať ich návrh podľa § 250v OSP.

Podľa § 250v ods. OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Zo znenia § 250v OSP je zrejmé, že podmienkou založenia právomoci všeobecného súdu na základe neho je „nezákonný zásah orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím“. V danom prípade sťažovatelia napádali postup predkladateľa pri príprave návrhu zákona o ochrane prírody a krajiny a schválenie návrhu tohto zákona vládou, ktorý je upravený len interným normatívnym riadiacim aktom – legislatívnymi pravidlami vlády. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v uznesení z 27. novembra 2013 správne poukázal na predmet konania, ktorým sťažovatelia namietali tzv. inú činnosť, ktorou sa verejná správa nepriamo prostredníctvom vlády podieľa na legislatívnom procese

v dôsledku ústavou jej priznanej zákonodarnej iniciatívy. Obsahom sťažovateľmi namietaného zásahu nebol zásah uskutočnený pri výkone verejnej správy, a preto ním nemohlo dôjsť ani k takej úprave hmotnoprávneho či procesnoprávneho postavenia sťažovateľov, ktorá by mohla mať za následok obmedzenie, resp. porušenie ich práv. Inak povedané, obsah zásahu predstavovali úkony, prostredníctvom ktorých predkladateľ a vláda plnili svoje úlohy ako orgány verejnej správy, avšak na konkrétny výsledok tejto ich činnosti nemali sťažovatelia žiadny právny nárok, ktorý by mohol byť vymožitelný postupom upraveným v rámci Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovatelia v argumentácii poukázali na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 178/09 z 28. mája 2009, v ktorom ústavný súd v obdobnej veci v súvislosti s namietaným porušením čl. 44 v spojení s čl. 46 ústavy odkázal na využitie opravných prostriedkov v rámci správneho súdnictva. K uvedenému je potrebné upozorniť na skutočnosť, že ústavný súd v tejto súvislosti zrejme vychádzal z druhej vety čl. 46 ods. 2 ústavy, podľa ktorej z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, avšak samotnú možnosť namietaného porušenia označených práv v dôsledku v tejto sťažnosti namietaného postupu nepreskúmal.

V tejto súvislosti ale ústavný súd v rámci svojej judikatúry (sp. zn. I. ÚS 73/2014 z 5. marca 2014) už taktiež vyslovil, že nedostatočné zabezpečenie pozitívneho záväzku štátu vyplývajúce z čl. 8 Aarhuského dohovoru automaticky samo osebe neznamená aj porušenie práva, v záujme ochrany ktorého sa má príslušná povinnosť realizovať, t. j. práva na priaznivé životné prostredie, pretože uvedenému právu verejnosti zodpovedá obsahovo rovnaká povinnosť štátu, resp. príslušných orgánov verejnej moci chrániť práva priznané jednotlivým osobám, a taktiež preto, že až konečný výsledok legislatívneho procesu, t. j. uverejnený zákon je pre dotknuté subjekty záväzný. K porušeniu alebo obmedzeniu základného práva na priaznivé životné prostredie by mohlo dôjsť až na základe v zbierke zákonov zverejneného zákona, a to buď samotným ustanovením príslušného zákona, alebo pri aplikácii uvedeného zákona príslušnými orgánmi verejnej moci. Z uvedeného následne vyplýva, že medzi postupom predkladateľa a vlády pri príprave návrhu zákona týkajúceho

sa životného prostredia a právom na priaznivé životné prostredie neexistuje príčinná súvislosť.

Z uvedeného vyplýva, že aj z pohľadu požiadavky poskytnutia súdnej ochrany rozhodnutiam týkajúcim sa základných práv a slobôd sťažovateľov sa argumentácia najvyššieho súdu uvedená v uznesení z 27. novembra 2013 javí ako ústavne konformná.

Cieľom čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru je zabezpečiť možnosť preskúmania úkonov alebo opomenutí orgánov verejnej správy, v prípade ak sú v rozpore s vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia. V danom prípade sťažovatelia namietali síce zásah spočívajúci v procese prípravy návrhu zákona v oblasti životného prostredia, avšak proces prípravy návrhov zákonov vlády nie je regulovaný predpismi týkajúcimi sa oblasti životného prostredia, a preto v dôsledku uvedeného zásahu k porušeniu týchto predpisov vôbec nemohlo dôjsť.

Podľa ústavného súdu odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 27. novembra 2013 nemožno označiť za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, pretože právne závery najvyššieho súdu vyvedené pri aplikácii relevantnej právnej úpravy, ktoré mali rozhodujúci význam pre posúdenie dôvodnosti zastavenia predmetného konania, nie sú výsledkom svojvôle.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2014